

CORÈOGRAFS CONVIDATS A L'INTENSIU DE REPERTORI 2022/23

1. OLGA COBOS MUÑOZ I PETER MIKA

La palamosina **Olga Cobos** ha treballat amb reconegudes companyies internacionals, com **S.O.A.P Dance Theatre Frankfurt**, sota la direcció de Rui Horta, amb qui va guanyar el 1r premi coreogràfic del Concours International de Bagnolet. El 1996 és convidada com a primera ballarina al **Ballet Gulbenkian de Lisboa**, on va treballar amb coreògrafs com Ohad Naharin, Mats Ek, Itzik Gallili, Rui Horta, Oscar Araiz, Olga Roriz i Paolo Ribeiro, entre altres. Va formar part de la companyia de Russell Maliphant a Londres.

Simultàniament **crea amb Peter Mika** la companyia de dansa **CobosMika**, amb un repertori de més de 20 creacions que han girat a festivals i teatres d'arreu del món. Al llarg de la seva internacional i dilatada trajectòria sempre ha compaginat l'escena amb la pedagogia de la dansa.

Peter Mika va estudiar a la **Universitat de Música i Art Dramàtic de Bratislava**. Guardonat amb el **premi de la Fundació Rudolf Nureyev** al '8th International Concours de Dance de Paris' l'any 1998. Nominat com a 'Millor Ballarí' per un crític alemany al 'Ballet International Tanz Aktuell' l'any 1999. Ballarí del Torzo Ballet a Bratislava, Bruno Genty a París, S.O.A.P. Dance Theatre Frankfurt, Robert Pool Dance Company a Essen, Rui Horta escènica a Munic i Russell Maliphant Company a Londres.

Com a **professor ha estat convidat** en nombrosos centres de dansa, escenaris, festivals i companyies internacionals de prestigi: **Institut del Teatre de Barcelona, Centre James Carles de Tolosa, Epse Danse de Montpellier, Universitat d'Art de Frankfurt, Studio Harmonic de París**, etc. ... Ha creat coreografies per a diverses companyies de dansa com **Stattheater Braunschweig, Ballet Theatre de Munich, Landesteater Linz, Bratislava Dance Theatre**. Per a la televisió Arte va fer amb Marcus Beherens una pel·lícula de dansa 'Mareas'. Peter ha actuat per tota Europa, EUA, Canadà, Amèrica del Sud i Japó, en teatres com: Teatre de la Ville (París), Joyce Theatre (Nova York), Royal Opera o The Place (Londres), entre d'altres. ...

L'any 2000 va crear la companyia de dansa **CobosMika amb Olga Cobos**.

2. MEY-LING BISOGNO

Ballarina, coreògrafa i actriu nascuda a Veneçuela, amb ascendència xinesa i italiana i nacionalitat francesa. Mey-Ling Bisogno ha construït la seva carrera en un viatge de diverses etapes que inclou les ciutats de Caracas, Miami, Nova York, Buenos Aires, París i Madrid.

Va estudiar **diverses tècniques de dansa, moviment i teatre** per alimentar la seva curiositat i el seu gust per l'escena. S'ha format en dansa clàssica, dansa contemporània, dansa jazz, mim-dinàmica, lluita lliure, tècnica Grotowski, flying low, K1 entre moltes altres. Se li va concedir una beca de **formació a l'Alvin Ailey American Dance a Nova York**. També va estudiar teatre a Buenos Aires amb el molt reconegut director **Rubén Schumacher** i a París, a **L'École Internationale de théâtre Jacques Lecoq**.

Mey-Ling Bisogno ha desenvolupat un llenguatge de moviment molt singular, la seva estètica molt particular és un dels pilars de la seva feina. Les seves obres arriben a una intensitat i dinàmica, que captura l'interès de tots els públics, incloent-hi aquells que no acostumen a interessar-se en les arts escèniques.

Per a la realització de les seves produccions ha rebut subvencions de la **Fundació Torxes, Rockefeller Foundation, la Comunitat de Madrid i l'Ajuntament de Madrid. Les seves obres han estat coproduïdes per Suresnes Cité Danse, Teatre de l'Oest Parisien i la Maison du Théâtre de la Danse et Epinay sur Seine.** Ha rebut residències tècniques i artístiques al Centre National de la Danse, Centre Choregraphique de Créteil et du Val-de-Marne, Centre Choregraphique de La Rochelle, ADDP Micadanse (França), el Centre de Recursos artístic Gestió Nau del Duende, Centre Cultural Paco Rabal, Centre Dansa Canal, Coreògrafs a Comunitat, Comte Duc, Centre Comarcal d'Humanitats Serra Nord i Centre per la Scena Contemporània Bassano del Grappa Italia.

Els crítics han ressaltat:

"Mey-Ling Bisogno ofereix un ball necessari" "desbordant imaginació" "ple d'inventiva i energia" (Roger Salas, El País) "Una artista amb l'energia del rock and roll i la fragilitat d'una flor" (Philippe Verrie le) , "la seva capacitat per trencar els límits" (Les Inrockuptibles) "La reflexió i l'autoobservació, a través de la bellesa i la violència" (Teatre Alternatiu- Argentina) "**Mey-Ling Bisogno s'allunya de les convencions de la dansa i del teatre per convertir-se en un híbrid, físicament oníric, que submergeix l'espectador en un singular univers a mig camí entre David Lynch i Pina Bausch.**" (Miguel Gabaldón, NOTODO. com).

A més, és membre fundador del col·lectiu Coreògrafs en Comunitat.

Coreògrafa de les desfilades de la Cavalcada de Reis de Madrid 2017, 2018 i 2019.

Comissària de la programació dansa del Festival Ellas Crean 2019, 2020 i 2021

Coreògrafa "El vergonzoso en palacio" direcció Natalia Menéndez coproducció Compañía Nacional de Teatro Clásico- 2020

Coreògrafa "Querido Capricho" direcció Tomás Cabane. Coproducció Centro Dramático Nacional - 2020

Mey-Ling Bisogno compta avui amb un repertori de més de 35 coreografies

3. JESÚS RUBIO GAMOS

Ballarí i coreògraf independent que porta produint les seves pròpies creacions des del 2008. Ha estudiat ballet clàssic, dansa contemporània, teatre i literatura en institucions com la Real Escuela Superior de Arte Dramático (RESAD), el Real Conservatorio Profesional de Danza Mariemma (RCPDM) o la Universitat Complutense de Madrid. Va rebre una beca MAE-AECID (2005-2007) per desenvolupar un Màster en Coreografia a la London Contemporary Dance School (The Place) que va concloure amb el grau de "Distinció" i ha cursat els estudis de Màster en Pràctica Escènica i Cultura Visual per la UAH en col·laboració amb el Museu Nacional d'Art Reina Sofia.

Les seves peces s'han mostrat a festivals com **Chantiers d'Europe, Théâtre de la Ville de París; Festival Brandhaarden, International Theatre Amsterdam; Xarxa Nacional de**

Dansa de Suècia; Escena Contemporània (Madrid); Dansa a Escena (Xarxa Nacional de Teatres d'Espanya); Festival d'Arts Escèniques de Lima; Les Plateaux (La Briqueterie, París); ARC for Dance (Atenes); Greenwich and Docklands International Festival de Londres; Birmingham International Dance Festival; Hi ha Festival (Arequipa) o Festival RomaEuropa.

Jesús Rubio Gamo va ser seleccionat dos anys consecutius (2017 i 2018) per la Xarxa de Dansa **Aerowaves** com un dels vint coreògrafs joves més destacats del panorama europeu actual.

El 2020 Radio Nacional de España li atorga el **Premio EL OJO CRÍTICO** en la modalitat de dansa. El jurat valora "el seu enfocament artesanal de la composició coreogràfica que s'evidencia tant en projectes íntims, a l'hora de fer ballar la paraula, com en l'orquestració de grans grups on aconseguix unir l'estructura amb la individualitat dels seus intèrprets".

Entre les seves peces, destaca **GRAN BOLERO**, coreografia per a dotze ballarins (6 de Madrid i 6 de Barcelona) coproduïda pels Teatros del Canal i el Mercat de les Flors, que va ser nominada com a Millor Muntatge de Dansa als Premis Butaca de les Arts Escèniques de Catalunya el 2019 i va obtenir el **Premi MAX al Millor Espectacle de Dansa a l'edició del 2020**.

Els seus últims treballs són **EL BELLO MISTERIO QUE NOS UNE**, un solo coproduït pel Festival de Otoño de Madrid, el Mercat de les Flors de Barcelona i el Festival Romaeuropa amb el què ha estat finalista com a Millor intèrpret masculí de dansa als Premis MAX 2022, i **ACCIONES SENZILLAS**, una peça per a 5 ballarins i 3 cantaores en coproducció amb el Centro de Cultura Contemporània Conde Duque de Madrid, Festival GREC de Barcelona i festival Romaeuropa. Aquesta última va obtenir una nominació com a Millor Coreografia en els Premis de la Crítica de Catalunya.

4. SHARON EYAL

Cofundadora, codirectora artística i coreògrafa de L-E-V

Sharon Eyal va néixer a Jerusalem. Va ballar amb la Batsheva Dance Company entre 1990 i 2008. Eyal va ser directora artística associada de Batsheva entre 2003 i 2004, i com a coreògrafa de la companyia entre 2005 i 2012. Durant la seva etapa a la companyia, va crear 16 noves creacions.

L'any 2005 Eyal va començar a col·laborar amb Gai Behar en les seves creacions i la companyia L-E-V i diferents projectes.

Durant l'any 2009 Eyal va començar a crear peces per a altres companyies de dansa d'arreu del món. El 2013 Eyal va llançar L-E-V amb el seu col·laborador Gai Behar.

El repertori de L-E-V consta de 7 creacions.

Capítol 3: The Brutal Journey of the Heart, es va estrenar a la RuhrTriennale de Bochum, Alemanya, el setembre de 2019. Per tercera vegada, la creació de L-E-V es coprodueix

amb dos dels principals teatres de tot el món: **Sadler's Wells - Londres i Julidans - Amsterdam**. Per a aquesta creació, també s'han sumat els coproductors: Ruhrtriennale, Christian Dior Couture, Montpellier Danse, Torinodanza Festival, Carolina Performing Arts, Bold Tendencias, Young.

Love Chapter 2, estrenat al **Montpellier Dance Festival** el juliol de 2017. Per segona vegada la creació de L-E-V es coprodueix amb dos dels principals teatres d'arreu del món: Sadler's Wells- Londres i Julidans- Amsterdam i per Love Chapter 2 , també es va unir per a la coproducció: Montpellier Danse Festival, MIGROS Culture Percentage - Dance Festival STEPS, el Festival RomaEuropa i Theatre Freiburg.

Guanyador del premi FEDORA - Van Cleef & Arpels de ballet.

Durant els últims 9 anys des de la fundació de L-E-V, la companyia ha tingut més de 200 actuacions, algunes en els **teatres i festivals** més exclusius d'arreu del món com ara: **The Joyce Theatre – NYC; Jacob's Pillow; Sadler's Wells - Londres, Regne Unit ; El Festival de Dansa de Montpellier – França; Julians – Amsterdam.**

Paral·lelament al seu treball amb L-E-V, Eyal i Behar també havien rebut l'encàrrec de crear per a companyies externes com *Bedroom Folk*, *Salt Womb*, *Feelings i Sara* per al Nederland Dance Theatre; *Strong* per a StaatsBallett, Berlín, Alemanya, *Faunes* per a l'Òpera de París, França *Half Life* per al Royal Swedish Ballet; *Untitled Black and Autodance* per a GöteborgsOperans Danskompani, Suècia; *Killer Pig* i *Corps de Walk* per a Carte Blanche Dance of Norway; *Too Beaucoup* per a Hubbard Street Dance Chicago; *Plafona* per a Tanzcompagnie Oldenburg Alemanya; *Promise, Soul Chain* per a Staatstheater Mainz, Alemanya i molt més.

Eyal va col·laborar amb grans noms fora del món de la dansa com Christian Dior Couture i Maria Grazia Chiuri per a diferents desfilades i projectes de moda, The National i Mike Milles àlbum/pel·lícula - participant en 2 vídeos musicals per a les cançons 'Hairpin Turns' i ' Hey Rosey' de l'àlbum 'I Am Easy To Find', així com una actuació en directe per al concert d'obertura de la seva gira internacional a L'Olympia de París i el segell musical - jove.

Eyal va rebre diversos **premis**:

L'any 2023, Sharon Eyal va ser guardonada amb un **Knight of the Order of Arts and Letters of the French Republic**.

La **French Professional Association of Dance & Theater Critiques** al teatre al Teatre Nacional Chaillet de París (2017)

El prestigiós **Fedora Prize** (2017)

El **12th Belgrade Dance Festival's Jovan Ćirilov Award** (2017)

El **Landau Prize for the Performing Arts** en la categoria de dansa (2009)

Eyal va ser anomenada - **Chosen Artist, by the Israeli Cultural Excellence Foundation** (2008)

El Ministry of Culture Award for Young Dance Creators (2004)

5. JOHAN INGER

Johan Inger va fer el seu gran avanç com a coreògraf l'any 1995 després d'una carrera de ball molt reeixida al Nederlands Dans Theatre (NDT). Les coreografies d'Inger han guanyat nombrosos premis prestigiosos. **Entre el 2003 i el 2008 va ser el director artístic del Cullberg Ballet**, i entre el **2009 i el 2015 va ocupar el càrrec de coreògraf associat a NDT**.

Johan Inger és ara un coreògraf consolidat i reconegut que ha compartit les seves obres amb nombroses companyies de dansa d'arreu del món. El suec Johan Inger (Estocolm, 1967) va fer la seva formació de dansa a la Royal Swedish Ballet School i a la National Ballet School del Canadà. Del 1985 al 1990 va ballar amb el Royal Swedish Ballet d'Estocolm, l'últim any actuant com a solista. Fascinat per les obres de Kylián, Inger estava convençut que el següent pas en la seva carrera de dansa l'havia de portar al Nederlands Dans Theater. L'any 1990 havia arribat l'hora. Es va incorporar al Nederlands Dans Theatre I i va ser un ballarí d'alt perfil en aquesta companyia fins al 2002.

Quan Inger va participar per primera vegada als tallers anuals de coreografia de Nederlands Dans Theatre (ara Switch), Jiří Kylián va notar el seu talent per a la coreografia. Després de quatre tallers, l'any 1995 se li va demanar a Inger que fes la seva primera coreografia per al Nederlands Dans Theater 2. El resultat *Mellantid* va marcar el seu debut oficial com a coreògraf. Va formar part de l'Holland Dance Festival i de seguida va ser un èxit rotund. Li va portar el **Philip Morris Finest Selection Award 1996** en la categoria de Dansa Contemporània. L'any 2001, **Mellantid va ser nominat al premi Laurence Olivier** a la categoria de Millor Nova Producció de Dansa.

Inger ha realitzat diverses obres per al Nederlands Dans Theatre. Pels seus ballets *Dream Play* i *Walking Mad* va rebre el **Lucas Hoving Production Award** a l'octubre de 2001. *Walking Mad* tal com va ser interpretat posteriorment per Cullberg Ballet va rebre el **Danza & Danza's Award 2005**. El mateix Inger va ser nominat pel VSCD Dance Panel per al **Golden Theatre Dance Prize 2000** i va rebre el **Merit Award 2002** del Stichting Dansersfonds '79.

Inger va deixar el Nederlands Dans Theatre per **dirigir artísticament el Cullberg Ballet l'any 2003**. Durant els cinc anys següents va crear diverses peces per a aquesta companyia. L'estiu del 2008 Inger va deixar de ser líder artístic del Cullberg Ballet per dedicar-se completament a la coreografia i va produir '*Position of Elsewhere*' (2009) per al Cullberg Ballet. Durant els anys 2009-2015, Inger es va convertir en "coreògraf associat" del Nederlands Dans Theatre creant regularment tant per a NDT1 com per a NDT2 (*Dissolve in This*, *Tone Bone Kone*, *I New Then*, *Sunset Logic*, *B.R.I.S.A* i *One on One*).

A partir del 2015, Inger també va començar a fer les seves pròpies **versions de ballets més narratius** i va crear el seu *Rite of Spring*, *Carmen*, *Peer Gynt* i *Petruschka*. Inger s'ha establert com a **coreògraf independent**.

Les seves obres pertanyen al repertori de nombroses companyies de dansa d'arreu del món com: **Nederlands Dans Theatre, Cullberg Ballet, Göteborgs Operans Danskompani, Royal Swedish Ballet, Ballett Theatre Basel, The Norwegian National Ballet, Compañia Nacional de Danza, Les Ballets de Monte Carlo, Aterballetto, Ballet Vlaanderen, Ballet Staatstheater Nurnberg,, Lyon Opera Ballet, Stanislavski Theatre , Ballet BC, Alvin Ailey American Dance Theatre, Charlotte Ballet, National Theatre Mannheim, Gauthier Dance Company, Theatre Dortmund, Ballett des Saarländisches Staatstheater Saarbrücken, Staatsoper Hannover Ballet, Ballet du Rhin, Hungarian National Ballet, Semperoper Ballet Dresden, Aalto Ballet, Hessisches Staatstheater Ballet, Finnish National Ballet, Hubbard Street Dance, Cedar Lake, Ballet Chemnitz, National Dance Company Wales, Icelandic Dance Company, Luzerner Theatre, Bern Ballet, Staatstheater Mainz, Ballet du Capitole - Toulouse.**

6. MARKO GOECKE

Marco Goecke va completar la seva formació en dansa clàssica el 1988 a l'acadèmia de ballet Heinz-Bosl-Stiftung de Munic, així com al Conservatori Reial de l'Haia, on va rebre el seu diploma el 1995. Més tard, va entrar l'Òpera Estatal de Berlín i al Teatre Hagen. Va ser l'any 2000, en aquest teatre, quan Goecke va crear la seva primera coreografia, titulada **Loch**. Van seguir diverses coreografies per a la Noverre-Society amb ballarins del Stuttgart Ballet, i una invitació al New York Choreographic Institute. El juliol de 2003 Goecke va guanyar el **Prix Dom Pérignon d'Hamburg amb la peça Blushing**, ballada pel Ballet de Stuttgart. En els anys següents, va rebre nombrosos **encàrrecs** per a companyies internacionals com **Les Ballets de Montecarlo, el Norwegian National Ballet, el Pacific Northwest Ballet de Seattle i el Berlin State Ballet.**

La temporada 2005/2006 Marco Goecke va ser nomenat **Coreògraf en Residència al Ballet d'Stuttgart**, i va ser allà el desembre de 2006 on va crear el seu primer ballet narratiu El Trencauous, que més tard també va ser filmat per al canal de teatre ZDF. Del 2006 al 2012 Goecke també va ocupar el càrrec de coreògraf en residència al **Ballet Scapino de Rotterdam**. Des de la temporada 2013/2014 és **Coreògraf Associat al reconegut Nederlands Dans Theatre.**

De les més de seixanta obres que Goecke ha creat en pocs anys, moltes també són interpretades per companyies per a les quals no van ser creades originalment, per exemple a Tel Aviv, a Sao Paulo, per Les Grands Ballets Canadiens de Montréal, pel Canadian National Ballet, pel Ballet-Theater de Munic, pel Ballet Nacional de Finlàndia a Hèlsinki, pel Teatre Stanislavsky de Moscou, pel Ballet de Zuric, per l'Òpera alemanya del Rin de Düsseldorf i per l'Òpera Estatal de Viena.

7. ANA MORALES

Ballarina i bailaora d'àmplies formes, sensualitat i elegància innata. Ana Morales es troba dins dels noms més destacats de l'escena flamenca, amb versatilitat de recursos, els quals ha enriquit

utilitzant diferents disciplines per arribar al fons del seu missatge. L'artista concep la creació d'acord amb el seu moment vital, per la qual cosa recrea a l'escenari els passos de vida propis.

Entre els seus espectacles més destacats, **l'última creació co-produïda pel Theatre de Nîmes, Biennal de flamenc de Sevilla i el Theatre Paris-Villette** estrenada en aquest últim, passant pel **Festival del Grec i el Teatre Maestranza de Sevilla** es troba ***Peculiar 2022***, el segueixen “A la Corda Floja” 2020 el seu 6è espectacle estrenat a la Biennal de Flamenc de Sevilla. Dirigida per Roberto Olivan i coproduïda per Teatres del Canal de Madrid.

Amb l'espectacle *Canciones para el Silencio* produït el 2018 ha aconseguit col·locar el seu nom entre els més destacats intèrprets de la dansa flamenca i fer-se amb el prestigiós **Giraldillo al baile i tres Premis LORCA**. Ha passat per teatres tan prestigiosos com Teatre de **Sadler's Wells** de Londres dins la programació de Flamenco Festival, el **Théâtre Bernadette Laffont de Nîmes (França)**, el **Teatre Romà de Baelo Claudia (Cadis)** o el **Chaillot Theatre National de la dansa de Paris (França)**, **Thonon les Bains (Suïssa)** i **Posthof – Zeitkultur am Hafen (Àustria)**.

“Una mirada lenta” (2017) estrenat al Teatre Central de Sevilla dins del CicloFlamenco viene del Sur; amb què ha girat per innumbrables escenaris com el Festival de Flamenc de Tampere (Finlàndia) i en l'actualitat continua fent-ho. “Los pasos perdidos” (2016) estrenat a la 1a edició de Setembre és Flamenco (Sevilla), amb la col·laboració directiva artística de David Coria. “Bagatelas” (2015), projecte produït per Biennale d'Amsterdam, “ReciclARTE” (2012) estrenat a la Biennal de Sevilla, amb una segona versió programada a la mostra de ball flamenc al Teatre Central de Sevilla, dirigit pels actuals Premis Nacionals, Rafael Estévez i Valeriano Paños. Finalment, “De Sandalia a Tacón”(2010) creat amb la mirada externa de Ruben Olmo seleccionada per formar part del XII Festival Internacional de Teatre de Bogotà. Ha participat com a artista convidada en espectacles com “Oh vida” d'Esperanza Fernández i el prestigiós pianista cubà Gonzalo Rubalcaba, estrenat a Miami dins el marc de Flamenco Festival USA. Ha col·laborat com a solista a l'espectacle “Terra de Lorca” del Ballet Flamenc Andalus, dirigit per Rafaela Carrasco per a la programació “Lorca i Granada” als Jardins del Generalife. També, Belén Maya ha comptat amb la seva participació per a l'espectacle “Los invitados” presentat a la Biennale de Flamenc dels Països Baixos. Ha format part de la Companyia de Javier Latorre i per a la Companyia d'Andrés Marín. Participa com a solista a l'espectacle “Flamenco Hoy” del Director cinematogràfic Carlos Saura i com a cos de ball a la pel·lícula “Iberia” del mateix. Forma part com a solista al Ballet Flamenc d'Andalusia sota la direcció de Rafaela Carrasco per als espectacles “La memoria del cante 1922” i “Imágenes”; sent aquest darrer Premi Giraldillo al Millor Espectacle de la Biennal de Flamenc de Sevilla, 2014.

PREMIO NACIONAL DE DANZA 2022

Premios LORCA 2019

Millor coreografia, millor intèrpret femenina de dansa flamenca, millor espectacle de flamenc.

Premi GIRALDILLO AL BAILE

Biennal de Sevilla 2018,

Premi DESPLANTE

Festival Internacional de Cant de les Mines 2009

8. SASHA WALTZ

Sasha Waltz començà a ballar als cinc anys amb Waltraud Kornhaas, alumna de Mary Wigman, a Karlsruhe. De 1983 a 1986, estudià a la School for New Dance Development a Amsterdam,[1] a continuació marxà a Nova York on treballà amb Pooh Kaye, Yoshiko Chuma i Lisa Kraus. Durant aquest període col·laborà igualment amb Tristan Honsinger, Frans Poelstra i Mark Tompkins.

De retorn a Berlín, va crear la seva **primera coreografia important** amb **Dialogue**, el 1992. L'any següent fundà, amb Jochen Sandig, la seva pròpia companyia, **Sasha Waltz & Guests**, ubicada a Berlín i crea una obra fundadora, *Travelogue I - Twenty to Eight*, que ballà amb Nasser Martin-Gousset i que marcaria el començament de la seva primera trilogia de post-dansa-teatre.

El 1996 funda la Sophiensæle, un centre cultural, a Berlín (Mitte), avui espai de referència europeu. Són d'aquells anys les produccions *Na Zemblje* (1998), *Dialogue 99/I* i *Dialogue 99/II*, per al museu jueu de Berlín.

Ha codirigit, de 1999 a 2004, la Schaubühne am Lehniner Platz de Berlín, amb Jens Hillje i el director d'escena Thomas Ostermeier. El seu gran reconeixement internacional data d'aquests anys, amb la seva segona **trilogia** composta al voltant del tema del cos amb les peces **Körper, S, i noBody**, l'última peça de les quals es va presentar en el pati del Palau dels Papes en el Festival d'Avinyó de 2002.

A partir del 2005 estrena la seva primera **òpera**, *Dido & Aeneas*, amb l'Akademie für Alte Musik de l'Staatsoper Unter den Linden i continua la col·laboració amb la Schaubühne com a companyia independent, on estrenà *Gezeiten* el 2006.[3] Va coreografiar *Romeu i Julieta* d'Hèctor Berlioz per al Ballet de l'Òpera de París el 2007, any en què va ser designada **«coreògrafa de l'any» per la revista Ballet-Tanz**.

El març de 2009, la companyia Sasha Waltz & Guests presentà *Dialogue 09 - Neues Museum* al Neues Museum de Berlín, alguns mesos abans la seva reobertura després de 10 anys d'obres.

El 2012 presentà a El Mercat de les Flors, amb la companyia Sasha Waltz, la peça 'casi', creada per Juan Kruz de Garaio Esnaola, ballarí i estret col·laborador artístic de la companyia.[7]

El 2017, coincidint amb el seu imminent 25è aniversari, va presentar al Teatre Nacional de Catalunya, a Barcelona, la seva peça **Kreatur**, un espectacle amb 14 ballarins, que significa el retorn als orígens de la coreògrafa, quan buscava el diàleg amb altres formes artístiques: moviment, paraula, música, arts plàstiques, escenografia, etc. Intervenien en l'espectacle la dissenyadora Iris van Herpen, l'il·luminador Urs Schönebaum i el grup musical Soundwalk Collective.[8][9]

Des de 2019 dirigeix el Ballet Nacional de Berlín, amb Johannes Öhman, i succeint Nacho Duato.[10]